

Arrest

nr. 221 178 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 26 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 november 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 29 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 26/08/2015
Overdracht CGVS: 22/02/2016*

U werd een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22 maart 2017 in de voormiddag vanaf 09.11 uur tot 13.00 uur en van 17.30 uur tot 17.58 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Moskofidis Anastasios was aanwezig gedurende het hele gehoor.

U werd een tweede keer gehoord op het CGVS op 26 juni 2017 van 13.30 uur tot 18.00, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Moskofidis Anastasios was aanwezig gedurende het hele gehoor.

U werd een derde keer gehoord op het CGVS op 6 oktober 2017 van 09.00 uur tot 12.40 uur, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Moskofidis Anastasios was aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaan te zijn bent ongeveer 30 jaar oud. U bent afkomstig van het dorp Share Naw, in Puli Khumry, gelegen in de provincie Baglan. U bent nooit naar school gegaan. Uw vader was Pashtoun en uw moeder Tadjiek. Uw vader was een fervent gokker en vergokte zo twee van uw zussen, B. en Ta., aan S., een man die ook een lid was van de taliban. Twee maanden nadat uw vader overleed aan hartproblemen, kwam S. eisen dat B. zou trouwen met zijn zoon A.. Dit ontaardde in een gevecht waarin u ook betrokken was en waarbij uw broer J. A. doodde. Diezelfde nacht, toen u zestien jaar oud was, verhuisden u en uw gezin naar Iran. In Teheran werkte u 4 à 5 jaar in een carwash. Gedurende 7 jaar woonde en werkte u in Mashad, meer bepaald in Deh Gaibi, waar u in een steenmijn werkte. U verbleef illegaal in Iran en voelde zich er niet vrij. U haalt de deportaties van Afghanen in Iran aan en dat men aanbod om in Syrië te gaan vechten.

Na een verblijf van twaalf jaar in Iran verliet u samen met uw zus H.T. (o.v. (...)), uw zus H.B. (o.v. (...)) en haar man N.W. (o.v. (...)) en uw broer H.J. (o.v. (...)) met zijn vrouw M.S. (o.v. (...)) Iran rond 4 augustus 2015 en reisde naar België, waar jullie een asielaanvraag indienden op 26 augustus 2015.

U legt geen documenten voor in het kader van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie doch wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden (CGVS 1, p. 3).

Als vrees in Afghanistan haalt u een conflict met S. aan, waarbij zijn zoon A. gedood werd door uw broer J. U meent dat S. nog steeds belust is op wraak en dat noch u, noch uw broers zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan zonder gedood te worden (CGVS 3, pp. 16-17). U slaagt er echter niet in om te overtuigen van de voorgehouden context waarin het gevecht plaatsvond.

Uw verklaringen over S. schieten immers tekort. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over S., meent u dat u niet veel over hem weet (CGVS 3, p. 4). U zegt dat u enkel zijn naam kent en dat u niet veel meer over hem kunt vertellen (CGVS 3, p. 4). Nochtans voegt u eraan toe dat hij niet alleen een van de vrienden van uw vader, maar ook zijn neef was (CGVS 3, p. 4,5; CGVS 2 p.13,14,15). Gezien hun vriendschaps- en familieband mag het verbazen dat u niet weet hoeveel kinderen hij had (CGVS 3, p. 4). U geeft aan dat u enkel weet heeft van één zoon, A. (CGVS 3, p. 5). Dit is opmerkelijk in het licht dat uw vader twee huwbare dochters aan S. beloofd had. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u geen weet heeft van de overige kinderen van S., gezien uw zus Ta. allicht ook met een van zijn zonen zou moeten trouwen. Specifiek gevraagd naar met wie Ta. zou moeten trouwen, ontwijkt u tot drie maal toe de vraag om vervolgens toe te geven dat u niet weet wie de zonen van S. zijn en dat u enkel A. kent (CGVS 3, p. 6). Verwacht kan worden dat u meer zou weten over de persoon aan wie uw vader geld verschuldigd was en die uw zus B. met dwang wilde laten trouwen met zijn zoon.

Eens te meer omdat u aangeeft dat S. regelmatig kwam gokken in uw huis (CGVS 3, p.4) en omdat u zegt dat S. na de dood van uw vader 2 à 3 keer langskwam om uw gezin te wijzen op de schuld die ze bij hem hadden (CGVS 3, pp.7, 8).

Ook over A. legt u bijzonder povere verklaringen af. U meent dat hij de man is met wie uw zus B. zou moeten trouwen. Het is dan ook verwonderlijk dat u niet veel over hem weet. U vertelt dat u hem enkel zag op de dag van het gevecht (CGVS 3, p. 5). U zegt dat u verder niets over hem weet (CGVS 3, p. 5). U meent dat u niet weet wat voor werk hij deed (CGVS 3, p. 5). Tot vier maal toe de kans geboden om uiteen te zetten waarom A. geen goede huwelijkskandidaat was voor uw zus, weten uw antwoorden de vaagheid niet te ontstijgen (CGVS 3, p. 8). De eerste keer ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u niet toestond dat hij met uw zus zou trouwen (CGVS 3, p. 8). De tweede keer zegt u dat ze allemaal geen goede personen waren en talibs (CGVS 3, p. 8). De derde keer meent u dat hij geen goed persoon was en dat hij een volwassen man was en omdat uw zus nog jong was (CGVS 3, p. 8). Gevraagd waarom hij geen goed persoon was, meent u dat hij bij de taliban was (CGVS 3, p. 8). Gepeild naar de activiteiten van A. bij de taliban, herhaalt u dat hij bij de taliban was en dat hij mensen kwaad kon doen (CGVS 3, p. 8). Dit is weinig concreet en overtuigend. Verzocht om uit te leggen wie hij kwaad deed, antwoordt u dat hij niemand kwaad deed en dat hij een lid was van de taliban en een gokker (CGVS 3, p. 8). Verwacht kan worden dat u de persoon met wie uw zus gedwongen zou moeten huwen beter zou kunnen omschrijven. Eens te meer omdat u aangeeft dat S. na de dood van uw vader verschillende keren kwam zeggen dat uw vader hem geld verschuldigd was en B. aan hem beloofd had (CGVS 3, p. 7). Het is dan ook verwonderlijk dat u geen informatie inwon en heeft over de persoon met wie uw zus B. gedwongen zou moeten huwen.

Er werd ook vastgesteld dat de verklaringen van uw zus T. over dit conflict met S. bijzonder vaag bleven. Aan T. gevraagd wie haar broer J. doodde, zegt ze dat het 'een van de leden van die mensen was', maar slaagt ze er niet in om meer specifiek te zijn (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.5). Gepeild naar wie die mensen waren, zegt T. dat ze het niet weet maar dat ze enkel weet dat ze verwant waren met haar vader (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.5). Ze weet niet hoeveel schulden uw vader had bij deze mensen, noch waar in Puli Khumry deze mensen woonden (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.6). T. meent dat ze geen informatie vroeg aan haar moeder en broers over deze mensen (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.6). Dit is opmerkelijk gezien ze zelf vreesde dat deze vijanden van haar vader haar zouden opeisen als ze zou terugkeren naar Afghanistan (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.20). Over de man met wie B. zou moeten trouwen, zegt T. enkel dat hij de zoon was van degene die het spel won, maar weet ze verder niets over hem (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.7). Het antwoord op de vraag wat zijn werk was, moet ze schuldig blijven (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.7). Indien waargebeurd, is het eigenaardig dat T. niet meer zou weten over de reden waarom haar gezin haar vaderland verliet, ook al dient er rekening mee gehouden te worden dat ze nog jong was toen de door u voorgehouden feiten zich afspeelden.

De verklaringen van uw zus B. over de gebeurtenissen die jullie uit Afghanistan dreven kunnen evenmin overtuigen. Over uw vader zijn hobby, de personen waarmee jullie in conflict liggen en de vete zelf blijven haar uitspraken erg vaag en zijn ze vaak tegenstrijdig aan uw beweringen. Hoewel B. zich aansluit bij uw voorstelling dat uw vader zeer regelmatig thuis met vrienden gokte heeft uw zus geen idee welk gokspel uw vader speelde of wie zijn vrienden waren die hem daarvoor thuis opzochten. Enkel S., de hoofdrolspeler in jullie asielrelaas kan ze bij naam noemen (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.2). Verder dan de naam lijkt haar kennis over S. echter niet te reiken. Uw zus kan hem enkel definiëren als een vriend van uw vader en kan zijn zoon A. noemen. Als uw zus gevraagd wordt of S. nog andere zonen heeft moet ze de vraag onbeantwoord laten en erkent B. dat ze geen verder informatie over hem heeft (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.2). Ook over zijn zoon A., de man die B. had moeten trouwen, kan ze enkel kwijt dat hij ouder was dan zij (CGVS H. B. dd. 24/10/2017 p.5). Waar u S. aanwees als de neef van uw vader ontkent B. deze nauwe familieband (CGVS 2 p.13,14,15; CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.2,4). Als ze op uw verklaringen gewezen wordt krabbelt uw zus terug en zegt ze dat ze het niet precies weet (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Dit is weinig ernstig. Indien S. daadwerkelijk de neef van uw vader is zou dit B. niet mogen zijn ontgaan. Hoewel B. inderdaad erg jong was toen de aangehaalde problemen zich afspeelden hebben ze een zodanige impact gehad op haar leven dat er aangenomen kan worden dat ze zich de jaren nadien dat ze in familieverband leefde een blijvende interesse voor deze gebeurtenissen toonde. Dat ze desalniettemin een uiterst povere kennis over de gokverslaving en de personen die jullie vrezden aan de dag legt doet ernstig afbreuk aan het geloof in jullie asielmotieven.

Haar verklaringen over het conflict zelf geven evenmin blijk van een persoonlijke betrokkenheid bij de voorgehouden gebeurtenissen.

Zo gelooft B. dat uw vader slechts met één van zijn dochters zijn gokschulden afkocht, terwijl u beweert dat hij zowel B. als Ta. beloofde (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.3; CGVS 3 p.6). Geconfronteerd met uw verklaringen houdt uw zus vast aan haar versie (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.5). Ook meent B. dat het gevecht waarbij A. om het leven kwam volgde op het eerste bezoek van S. aan uw familie na de dood van uw vader, terwijl u aangeeft dat S. uw familie nog twee à drie keer benaderde na het overlijden (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.3,6; CGVS3 p.7). Deze tegenstrijdigheden halen verder het geloof in jullie asielmotieven onderuit.

De huidige staat van het conflict met S. kan uw zus evenmin afdoende beschrijven. Na jullie vertrek uit Afghanistan hebben jullie niets meer gehoord van S. en zijn familie. B. heeft zelfs geen recente informatie over S.. Of hij nog leeft kan ze niet zeggen en zelfs of zijn familie momenteel nog in Pul-i- Khurmi woont weet ze niet (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Nochtans vertelt B. dat jullie een tante in Pul-i-Khumri hebben waarmee uw moeder nog in contact staat (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Slechts nadat uw zus op jullie contacten in Pul-i-Khurmi gewezen wordt past ze haar verklaringen aan. Haar onwetendheid over de aanwezigheid van jullie tegenstanders in Pul-i-Khumri veegt ze plots weg met de uitspraak dat uw familie in Pul-i-Khurmi uw moeder zegt dat die mensen hier nog zijn en wraak willen nemen (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Deze geforceerde aanpassing tart alle verbeelding en ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag.

Vervolgens dient ook aangestipt te worden dat het eigenaardig is dat u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het eerste gehoor op het CGVS vermeldde dat uw broer J. een man gedood had. In uw interview bij DVZ haalt u dan wel de weddenschap aan en zegt u dat J. ruzie maakte, maar u zegt er niet bij dat J. iemand doodde (Vragenlijst dd. 5 februari 2016, p.2). Gevraagd naar de redenen waarom uw gezin Afghanistan verlaten heeft, zegt u bij uw eerste gehoor op het CGVS dat er twee talibanleden naar uw huis gezonden werden en dat er een gevecht was en dat jullie de volgende dag besloten het land te verlaten (CGVS 1, p. 7). U rept hier dus met geen woord over uw latere verklaring dat J. een man doodschoot. Hierover dient overigens opgemerkt te worden dat deze verklaring niet helemaal in overeenstemming is met uw latere verklaringen, waarin u spreekt over 4 personen die naar uw huis kwamen en waarbij u zegt dat u in de nacht zelf van het gevecht vertrok (CGVS 2, p. 13; CGVS 3, p. 4, 9, 10). Ermee geconfronteerd dat u zowel bij de DVZ als bij het eerste gehoor op het CGVS de moord door J. niet vermeldde, zegt u dat het u niet gevraagd werd (CGVS 3, p. 16). Nochtans werd er in de vragenlijst uitdrukkelijk gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst dd. 5 februari 2016, p.1). En werd er bij het eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd om welke reden u vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS 1, p. 7). Het is dan ook vreemd dat u op deze momenten niet sprak over de moord van J. op A., gezien die zo'n centraal element van uw vrees uitmaakt.

Er dient besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgestelde omstandigheden waarin het gevecht plaatsvond. Deze ongeloofwaardige context waarin u het gevecht situeert, doet een complete afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Tijdens het derde gehoor, zegt u dat u een litteken heeft op uw arm van een kogel en een mes (CGVS 3, p. 4). U kreeg de kans om een doktersattest hierover binnen te brengen binnen de 5 dagen, maar voorlopig heeft het CGVS nog niets ontvangen (CGVS 3, p. 12). Het louter hebben van een litteken zegt daarenboven niets over de omstandigheden waarin u de wonde opgelopen heeft. Om eerder uiteengezette redenen werd het door u geschetste gevecht niet aannemelijk bevonden.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Hierbij dient aangestipt dat uw zus T. wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw zus de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig is, ongeacht beschermingsnood die uw zus aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, in de beslissingen die uw zus H.B. (o.v. (...)) en haar man N.W. (o.v. (...)) werden toegestuurd werd vastgesteld dat zij over een dusdanig uitgebreid familiaal netwerk in Kabul beschikken en dat uw schoonbroer dermate lang in Kabul woonde dat zij zich redelijkerwijs in Kabul kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan. In de beslissing van uw schoonbroer werd het volgende opgemerkt:

Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die toen hij zes of zeven jaar oud was met zijn familie naar de stad Kabul verhuisde (CGVS 5/5/2017 p.3). Vervolgens woonde u in de stad Kabul tot u 23 jaar oud was (CGVS 5/5/2017 p.7). Niet alleen kan Kabul gezien uw lange verblijf in deze stad beschouwd worden als uw feitelijke plaats van herkomst in Afghanistan ook blijkt zo goed als uw gehele familie in de hoofdstad te wonen. Niet alleen uw dichte familie zoals uw moeder, uw twee broers en uw twee zussen met hun gezinnen, maar ook uw verdere familie zoals ooms en tantes wonen allen in Kabul (CGVS 5/5/2017 p.7,8; CGVS 24/10/2017 p.2, 10-11). Met uw familieleden in Kabul heeft u vanuit België zowel telefonisch als via Facebook contact (CGVS 5/5/2017 p.7). Uw verklaring dat uw contact met bepaalde familieleden afgesprongen of verminderd is omwille van de moord op A., kan gezien de bedrieglijkheid van uw asielrelaas niet aanvaard worden. Er moet derhalve besloten worden dat u over een zeer uitgebreid familienetwerk in Kabul beschikt. Naast uw eigen familiale netwerk blijkt ook uw echtgenote een tante met haar gezin in Kabul te hebben (CGVS B. 24/10/2017 p.4-5)). Op basis van uw eigen jarenlange verblijf in Kabul en uw zeer uitgebreide familienetwerk moet besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan redelijkerwijs met uw gezin kan vestigen in de stad Kabul. Naast de hierboven bedrieglijk gevonden vrees omwille van de moord op A. werpt u zelf geen hinderpalen op voor uw terugkeer naar Kabul (CGVS 27/10/2017 p.10).

Bij terugkeer naar Afghanistan kan u op uw zus en schoonbroer en hun zeer sterke familienetwerk steunen om uw leven in Kabul op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, een dertigjarige man, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en als illegale Afghaan in Iran een inkomen te verdienen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS1 p. 3,13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asiolverhaal worden door het gebrek aan documenten allerminst weggenomen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat vooreerst in op de vluchtelingenstatus. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beslist, bevatten zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging, aldus verzoeker. Hij vreest het slachtoffer te worden van S., die lid is van de taliban, omwille van de weigering om verzoekers zus gedwongen uit te huwelijken aan diens zoon. Hij vreest tevens dat hij niet kan rekenen op afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Tijdens de persoonlijke onderhouds heeft verzoeker op afdoende wijze aangetoond dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Verzoeker geeft aan dat hij het niet eens is met de motivering in de bestreden beslissing en meent dat zijn problemen, die wel degelijk ernstig zijn, ten onrechte worden geringschat. Verzoeker voelt zich in Afghanistan aan zijn lot overgelaten en zal er steeds in onveiligheid leven. De omstandigheden waren van die aard dat verzoeker en zijn gezin genoodzaakt waren om de drastische beslissing te nemen om Afghanistan te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook niet met zijn persoonlijkheid en zijn relatief jeugdige leeftijd ten tijde van de problemen. Hij onderstreept dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op de door hem geschetste manier hebben afgespeeld. In ieder geval erkent de commissaris-generaal onvoldoende verzoekers problemen in Afghanistan.

Verzoeker benadrukt het niet eens te zijn met de motivering van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen onderling tegenstrijdig en incoherent zouden zijn. Hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden en op zichzelf niet van die aard is om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker stelt vooreerst dat zijn uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijke onderhouds niet *a priori* ongeloofwaardig is. Hij voert aan dat hem tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd uitgelegd dat hij kort en bondig diende te zijn en later in detail zijn relaas kon uiteenzetten. De commissaris-generaal houdt verder ten onrechte geen rekening met het lange tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn persoonlijke onderhouds. Verzoeker was nog minderjarig ten tijde van de problemen. De commissaris-generaal houdt evenmin rekening met de trauma's die verzoeker hierdoor heeft opgelopen en met mogelijke misverstanden ontstaan tijdens de door hem afgelegde interviews. Verzoeker dacht immers ten onrechte dat hij zich moest beperken tot het louter antwoorden op de gestelde vragen.

Dit is de reden waarom hij de moord door J. op A. niet vermeldde bij aanvang van de procedure en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud.

Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud immers niet bevraagd over dit incident. Pas op het moment dat de *protection officer* verzoeker hierover in detail heeft bevraagd, kon en heeft verzoeker hierover duiding gegeven. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal zich vergist heeft bij het analyseren van zijn verklaringen en dat deze minstens verkeerd werden geïnterpreteerd.

Verzoeker voert verder aan dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan en dat hij zijn land diende te ontvluchten. De traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt (verzoeker werd beschoten) bieden een redelijke verklaring voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, *“uiteraard op zijn eigen manier.”* Hij meent dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Betreffende de gokspelen waaraan verzoekers vader deelnam, licht verzoeker toe dat gokken verboden is in Afghanistan. Gokspelen vinden plaats in het geheim, op een voortdurend veranderende privélocatie om controles te vermijden. Zijn vader speelde deze gokspelen in een kamer waar verzoeker geen toegang toe had, zodat het begrijpelijk is dat hij niet meer details kan geven over de personen die deelnamen aan de gokspelen. Het was verder ondenkbaar dat verzoeker zijn vader uitleg zou vragen over deze gokspelen en de schulden die hij had opgebouwd, gezien dit volgens verzoeker niet hoort in de lokale en traditionele mannencultuur waarin hij zich bevond. Verzoekers vader kwam bovendien kort nadien om het leven voor het incident met H. waardoor hij hierover geen precieze uitleg meer kon vragen. Dit alles biedt volgens verzoeker een redelijke verklaring waarom zijn verklaringen niet steeds eensluidend zijn geweest over de precieze aard van de gokschuld. S. kwam wel naar verzoekers woning om één van zijn zussen op te eisen, waarbij verzoeker een kogel in de arm kreeg en A. vermoord werd.

Verzoeker besluit dat uit zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds is gebleken dat hij een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op zijn levensomstandigheden en de vervolgingsfeiten. Hij stelt vast dat de diverse coherente, eensluidende en overtuigende antwoorden die hij wel kon geven niet werden vermeld in de weigeringsbeslissing. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte selectief te werk gaat en dat *“Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.”* Het aantal overtuigende verklaringen overstijgt volgens verzoeker immers het aantal verklaringen die minder overtuigend leken. Verzoeker benadrukt dat hij eerlijke, overtuigende en doorleefde verklaringen heeft afgelegd en dat de commissaris-generaal zijn problemen foutief inschat. Hij blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft en meent dat zijn verklaringen moeten volstaan om hem het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft voert verzoeker vooreerst aan dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurig geweld in Afghanistan in het kader van het huidige gewapend conflict. Hij acht de motivering van de commissaris-generaal hierover niet overtuigend en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Verder voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst na een langdurige afwezigheid in het buitenland een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Dit gegeven op zich maakt dat zijn persoonlijke situatie in Afghanistan uitzichtloos is bij een terugkeer. Verzoeker vreest dat hij een ernstig risico loopt op ontvoering of een afrekening en geen normaal leven kan leiden in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend.

2.1.2. In een aanvullende nota van 14 maart 2019 voegt verzoeker volgende stukken toe:

- zijn originele taskara met beëdigde vertaling (stukken 1 en 2);
- verklaring van 15 december 2004 van de inwoners van verzoekers district ten aanzien van de lokale autoriteiten naar aanleiding van de dood van A. met beëdigde vertaling (stukken 3 en 4);
- klacht van 3 december 2004 van S. aan de lokale autoriteiten naar aanleiding van de dood van A. met beëdigde vertaling (stukken 5 en 6)
- een afschrift van een betaling, die volgens verzoeker een *“geldsom (thv € 124) die verzoeker aan een tussenpersoon in Afghanistan heeft overgemaakt om de agent in het lokale Politiecommissariaat van Puli Khumri te ‘motiveren’ om relevante informatie mbt het incident (met dodelijke afloop) van einde november 2004 (waaronder stukken 3 & 5) in het politiearchief te gaan terugzoeken”* bevat (stuk 7);
- enveloppe waarin de stukken 3 en 5 werden toegezonden (stuk 8);

- een USB-stick met twee filmpjes (stuk 9).

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 maart 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *"Afghanistan security situation"* van december 2017;
- de COI Focus *"Afghanistan: Security situation in Kabul city"* van Cedoca van 24 april 2018;
- het EASO-rapport *"Afghanistan security situation"* van mei 2018;
- het EASO-rapport *"Country guidance: Afghanistan"* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het volharden in een vrees voor vervolging omwille van S., die lid is van de taliban, het herhalen van zijn verklaringen en het poneren dat deze wel geloofwaardig, coherent en doorleefd zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is niet van die aard om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift doet immers geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over zijn vervolger S. en diens zoon A. lacunair is, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging. In de bestreden beslissing werd immers omstandig gemotiveerd waarom van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer weet over deze personen, gelet op (i) de vriendschaps- en familieband tussen verzoekers vader en S., (ii) het feit dat zijn twee zussen B. en T. aan de zonen van S. beloofd waren door zijn vader en (iii) dat S. en zijn zoon A. één van verzoekers zussen kwamen opzoeken om haar gedwongen te huwen, (iv) het feit dat S. regelmatig kwam gokken in verzoekers huis en (v) het feit dat S. 2 à 3 keer is langsgekomen om te wijzen op de schuld die zij bij hem hadden. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij niet aanwezig mocht zijn bij de gokspelen van zijn vader is tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat *"Was u ooit in het huis terwijl er gegokt werd? Ja. Ik zag ze als ze speelden. Maar mijn zussen mochten niet komen kijken als ze speelden. We hielden er niet van dat vreemden mijn zussen konden zien"* (Notities van het persoonlijk onderhoud 3, stuk 5c, p. 3-4), waarna verzoeker een beschrijving geeft van deze gokspelen. Verzoeker voert verder aan dat hij, gelet op de Afghaanse context, geen informatie kon vragen aan zijn vader over diens gokschulden en dat zijn vader overleed voor het incident met S. en diens zoon A. zodat hij geen verdere uitleg meer kon vragen. Dergelijk verweer doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker reeds enige informatie had over S. en diens zonen, gelet op de familie- en vriendschapsband tussen verzoekers vader en S. en het feit dat deze regelmatig in hun huis kwam gokken, zoals hierboven reeds werd vastgesteld. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat hij enkel bij zijn vader informatie kon inwinnen over deze personen die hem vervolgden. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze nog worden verwacht dat indien hij, zoals hij beweert, vervolgd werd door S. en diens zoon A., zich gedegen zou informeren over zijn vervolgers. Verzoekers onwetendheid wijst dan ook op een gebrek aan interesse in zijn hoofdte en doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers zussen B. en T. eveneens omwille van hun vermeende vrees voor vervolging door S. in België internationale bescherming hebben aangevraagd. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij informatie zouden hebben ingewonnen over de aard van deze vervolging en de concrete gebeurtenissen die ertoe geleidt hebben dat zij Afghanistan hebben verlaten en dat hun verklaringen hierover coherent zijn met die van verzoeker. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt dit echter niet het geval.

Verzoeker tracht verder de vaststelling in de bestreden beslissing te minimaliseren dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het overlijden van A. tijdens het gevecht niet zou vermelden tijdens het interview bij aanvang van de procedure en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, door te verwijzen

naar de korte duur van het interview bij aanvang van de procedure en te poneren dat hij zich moest beperken tot het louter antwoorden op de gestelde vragen. In deze merkt de Raad op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Verzoeker werd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bovendien gevraagd “*Om welke reden zijn jullie vertrokken uit Afghanistan?*”, waarop hij een korte samenvatting van zijn relaas heeft gegeven (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5c, p. 7). Het loutere feit dat verzoeker niet tot in detail werd bevraagd over het incident waarbij A. overleed biedt geenszins een afdoende verschoning voor verzoekers nalatigheid om het overlijden van A. te vermelden wanneer hem algemeen gevraagd wordt om zijn problemen toe te lichten. Het overlijden van A. betreft immers een kernelement van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dit element correct weergeeft wanneer hem gevraagd wordt om zijn problemen spontaan toe te lichten. De Raad benadrukt nog dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, *quod non in casu*. Dat verzoeker het overlijden van A. dan ook pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vermeldt (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5b, p. 13) doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een verkeerde analyse of interpretatie van zijn verklaringen heeft gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid ten tijde van de problemen, trauma's in zijn hoofd en het lange tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en de persoonlijke onderhouden ter verklaring van zijn vage, onwetende en tegenstrijdige verklaringen, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoeker verklaarde dat hij zestien jaar oud was ten tijde van de gebeurtenissen en is bovendien samen met zijn moeder en zijn oudere broer Afghanistan ontvlucht, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich de context van deze gebeurtenissen nog herinnert, dan wel dat hij in België informatie zou ingewonnen hebben bij zijn familieleden over zijn vrees voor vervolging in Afghanistan. Verzoeker verwijst immers naar trauma's die hij zou opgelopen hebben, doch hij toont met zijn algemene verweer over de invloed van trauma's op de gezondheidstoestand, dat overigens niet gestaafd wordt door enige objectieve informatie, niet *in concreto* aan dat hij medische, psychologisch en/of psychiatrische problemen zou kennen die zijn geheugen of zijn vermogen om coherent en consistent relaas te brengen zouden aantasten. Verzoeker brengt hiervan geen enkel bewijs bij.

Aangaande het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en de persoonlijke onderhouden, wijst de Raad erop dat verzoeker meent dat hij heden internationale bescherming nodig heeft omwille van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft en dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt over deze vervolgingsfeiten.

Ten aanzien van het verwijt in het verzoekschrift dat enkel de elementen in verzoekers nadeel zouden zijn opgenomen en dat geen rekening werd gehouden met de rest van zijn verklaringen, kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofd van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn procedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. De motieven van de bestreden beslissing volstaan aldus om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vervolgingsfeiten, temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift niet *in concreto* aanduidt met welke van zijn verklaringen de commissaris-generaal dan wel rekening had moeten houden en op welke manier deze verklaringen de beoordeling in de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden (CGVS 1, p. 3).

Als vrees in Afghanistan haalt u een conflict met S. aan, waarbij zijn zoon A. gedood werd door uw broer J. U meent dat S. nog steeds belust is op wraak en dat noch u, noch uw broers zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan zonder gedood te worden (CGVS 3, pp. 16-17). U slaagt er echter niet in om te overtuigen van de voorgehouden context waarin het gevecht plaatsvond.

Uw verklaringen over S. schieten immers tekort. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over S., meent u dat u niet veel over hem weet (CGVS 3, p. 4). U zegt dat u enkel zijn naam kent en dat u niet veel meer over hem kunt vertellen (CGVS 3, p. 4). Nochtans voegt u eraan toe dat hij niet alleen een van de vrienden van uw vader, maar ook zijn neef was (CGVS 3, p. 4,5; CGVS 2 p.13,14,15). Gezien hun vriendschaps- en familieband mag het verbazen dat u niet weet hoeveel kinderen hij had (CGVS 3, p. 4). U geeft aan dat u enkel weet heeft van één zoon, A. (CGVS 3, p. 5). Dit is opmerkelijk in het licht dat uw vader twee huwbare dochters aan S. beloofd had. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u geen weet heeft van de overige kinderen van S., gezien uw zus Ta. allicht ook met een van zijn zonen zou moeten trouwen. Specifiek gevraagd naar met wie Ta. zou moeten trouwen, ontwijkt u tot drie maal toe de vraag om vervolgens toe te geven dat u niet weet wie de zonen van S. zijn en dat u enkel A. kent (CGVS 3, p. 6). Verwacht kan worden dat u meer zou weten over de persoon aan wie uw vader geld verschuldigd was en die uw zus B. met dwang wilde laten trouwen met zijn zoon. Eens te meer omdat u aangeeft dat S. regelmatig kwam gokken in uw huis (CGVS 3, p.4) en omdat u zegt dat S. na de dood van uw vader 2 à 3 keer langskwam om uw gezin te wijzen op de schuld die ze bij hem hadden (CGVS 3, pp.7, 8).

Ook over A. legt u bijzonder povere verklaringen af. U meent dat hij de man is met wie uw zus B. zou moeten trouwen. Het is dan ook verwonderlijk dat u niet veel over hem weet. U vertelt dat u hem enkel zag op de dag van het gevecht (CGVS 3, p. 5). U zegt dat u verder niets over hem weet (CGVS 3, p. 5). U meent dat u niet weet wat voor werk hij deed (CGVS 3, p. 5). Tot vier maal toe de kans geboden om uiteen te zetten waarom A. geen goede huwelijkskandidaat was voor uw zus, weten uw antwoorden de vaagheid niet te ontstijgen (CGVS 3, p. 8). De eerste keer ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u niet toestond dat hij met uw zus zou trouwen (CGVS 3, p. 8). De tweede keer zegt u dat ze allemaal geen goede personen waren en talibs (CGVS 3, p. 8). De derde keer meent u dat hij geen goed persoon was en dat hij een volwassen man was en omdat uw zus nog jong was (CGVS 3, p. 8). Gevraagd waarom hij geen goed persoon was, meent u dat hij bij de taliban was (CGVS 3, p. 8). Gepeild naar de activiteiten van A. bij de taliban, herhaalt u dat hij bij de taliban was en dat hij mensen kwaad kon doen (CGVS 3, p. 8). Dit is weinig concreet en overtuigend. Verzocht om uit te leggen wie hij kwaad deed, antwoordt u dat hij niemand kwaad deed en dat hij een lid was van de taliban en een gokker (CGVS 3, p. 8). Verwacht kan worden dat u de persoon met wie uw zus gedwongen zou moeten huwen beter zou kunnen omschrijven. Eens te meer omdat u aangeeft dat S. na de dood van uw vader verschillende keren kwam zeggen dat uw vader hem geld verschuldigd was en B. aan hem beloofd had (CGVS 3, p. 7). Het is dan ook verwonderlijk dat u geen informatie inwon en heeft over de persoon met wie uw zus B. gedwongen zou moeten huwen.

Er werd ook vastgesteld dat de verklaringen van uw zus T. over dit conflict met S. bijzonder vaag bleven. Aan T. gevraagd wie haar broer J. doodde, zegt ze dat het ‘een van de leden van die mensen was’, maar slaagt ze er niet in om meer specifiek te zijn (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.5). Gepeild naar wie die mensen waren, zegt T. dat ze het niet weet maar dat ze enkel weet dat ze verwant waren met haar vader (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.5). Ze weet niet hoeveel schulden uw vader had bij deze mensen, noch waar in Puli Khumry deze mensen woonden (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.6). T. meent dat ze geen informatie vroeg aan haar moeder en broers over deze mensen (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.6). Dit is opmerkelijk gezien ze zelf vreesde dat deze vijanden van haar vader haar zouden opeisen als ze zou terugkeren naar Afghanistan (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.20). Over de man met wie B. zou moeten trouwen, zegt T. enkel dat hij de zoon was van degene die het spel won, maar weet ze verder niets over hem (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.7). Het antwoord op de vraag wat zijn werk was, moet ze schuldig blijven (CGVS H.T. dd. 21/06/2017, p.7).

Indien waargebeurd, is het eigenaardig dat T. niet meer zou weten over de reden waarom haar gezin haar vaderland verliet, ook al dient er rekening mee gehouden te worden dat ze nog jong was toen de door u voorgehouden feiten zich afspeelden.

De verklaringen van uw zus B. over de gebeurtenissen die jullie uit Afghanistan dreven kunnen evenmin overtuigen. Over uw vader zijn hobby, de personen waarmee jullie in conflict liggen en de vete zelf blijven haar uitspraken erg vaag en zijn ze vaak tegenstrijdig aan uw beweringen. Hoewel B. zich aansluit bij uw voorstelling dat uw vader zeer regelmatig thuis met vrienden gokte heeft uw zus geen idee welk gokspel uw vader speelde of wie zijn vrienden waren die hem daarvoor thuis opzochten. Enkel S., de hoofdrolspeler in jullie asielrelaas kan ze bij naam noemen (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.2). Verder dan de naam lijkt haar kennis over S. echter niet te reiken. Uw zus kan hem enkel definiëren als een vriend van uw vader en kan zijn zoon A. noemen. Als uw zus gevraagd wordt of S. nog andere zonen heeft moet ze de vraag onbeantwoord laten en erkent B. dat ze geen verder informatie over hem heeft (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.2). Ook over zijn zoon A., de man die B. had moeten trouwen, kan ze enkel kwijt dat hij ouder was dan zij (CGVS H. B. dd. 24/10/2017 p.5). Waar u S. aanwees als de neef van uw vader ontkent B. deze nauwe familieband (CGVS 2 p.13,14,15; CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.2,4). Als ze op uw verklaringen gewezen wordt krabbelt uw zus terug en zegt ze dat ze het niet precies weet (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Dit is weinig ernstig. Indien S. daadwerkelijk de neef van uw vader is zou dit B. niet mogen zijn ontgaan. Hoewel B. inderdaad erg jong was toen de aangehaalde problemen zich afspeelden hebben ze een zodanige impact gehad op haar leven dat er aangenomen kan worden dat ze zich de jaren nadien dat ze in familieverband leefde een blijvende interesse voor deze gebeurtenissen toonde. Dat ze desalniettemin een uiterst povere kennis over de gokverslaving en de personen die jullie vrezen aan de dag legt doet ernstig afbreuk aan het geloof in jullie asielmotieven.

Haar verklaringen over het conflict zelf geven evenmin blijk van een persoonlijke betrokkenheid bij de voorgehouden gebeurtenissen. Zo gelooft B. dat uw vader slechts met één van zijn dochters zijn gokschulden afkocht, terwijl u beweert dat hij zowel B. als Ta. beloofde (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.3; CGVS 3 p.6). Geconfronteerd met uw verklaringen houdt uw zus vast aan haar versie (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.5). Ook meent B. dat het gevecht waarbij A. om het leven kwam volgde op het eerste bezoek van S. aan uw familie na de dood van uw vader, terwijl u aangeeft dat S. uw familie nog twee à drie keer benaderde na het overlijden (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.3,6; CGVS3 p.7). Deze tegenstrijdigheden halen verder het geloof in jullie asielmotieven onderuit.

De huidige staat van het conflict met S. kan uw zus evenmin afdoende beschrijven. Na jullie vertrek uit Afghanistan hebben jullie niets meer gehoord van S. en zijn familie. B. heeft zelfs geen recente informatie over S. Of hij nog leeft kan ze niet zeggen en zelfs of zijn familie momenteel nog in Pul-i-Khurmi woont weet ze niet (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Nochtans vertelt B. dat jullie een tante in Pul-i-Khumri hebben waarmee uw moeder nog in contact staat (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Slechts nadat uw zus op jullie contacten in Pul-i-Khurmi gewezen wordt past ze haar verklaringen aan. Haar onwetendheid over de aanwezigheid van jullie tegenstanders in Pul-i-Khumri veegt ze plots weg met de uitspraak dat uw familie in Pul-i-Khurmi uw moeder zegt dat die mensen hier nog zijn en wraak willen nemen (CGVS H.B. dd. 24/10/2017 p.4). Deze geforceerde aanpassing tart alle verbeelding en ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Vervolgens dient ook aangestipt te worden dat het eigenaardig is dat u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch bij het eerste gehoor op het CGVS vermeldde dat uw broer J. een man gedood had. In uw interview bij DVZ haalt u dan wel de weddenschap aan en zegt u dat J. ruzie maakte, maar u zegt er niet bij dat J. iemand doodde (Vragenlijst dd. 5 februari 2016, p.2). Gevraagd naar de redenen waarom uw gezin Afghanistan verlaten heeft, zegt u bij uw eerste gehoor op het CGVS dat er twee talibanleden naar uw huis gezonden werden en dat er een gevecht was en dat jullie de volgende dag besloten het land te verlaten (CGVS 1, p. 7). U rept hier dus met geen woord over uw latere verklaring dat J. een man doodschoot. Hierover dient overigens opgemerkt te worden dat deze verklaring niet helemaal in overeenstemming is met uw latere verklaringen, waarin u spreekt over 4 personen die naar uw huis kwamen en waarbij u zegt dat u in de nacht zelf van het gevecht vertrok (CGVS 2, p. 13; CGVS 3, p. 4, 9, 10). Ermee geconfronteerd dat u zowel bij de DVZ als bij het eerste gehoor op het CGVS de moord door J. niet vermeldde, zegt u dat het u niet gevraagd werd (CGVS 3, p. 16). Nochtans werd er in de vragenlijst uitdrukkelijk gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst dd. 5 februari 2016, p.1). En werd er bij het eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd om welke reden u vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS 1, p. 7). Het is dan ook vreemd dat u op deze momenten niet sprak over de moord van J. op A., gezien die zo'n centraal element van uw vrees uitmaakt.

Er dient besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgestelde omstandigheden waarin het gevecht plaatsvond. Deze ongeloofwaardige context waarin u het gevecht situeert, doen een complete afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tijdens het derde gehoor, zegt u dat u een litteken heeft op uw arm van een kogel en een mes (CGVS 3, p. 4).

U kreeg de kans om een doktersattest hierover binnen te brengen binnen de 5 dagen, maar voorlopig heeft het CGVS nog niets ontvangen (CGVS 3, p. 12). Het louter hebben van een litteken zegt daarenboven niets over de omstandigheden waarin u de wonde opgelopen heeft. Om eerder uiteengezette redenen werd het door u geschetste gevecht niet aannemelijk bevonden.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Hierbij dient aangestipt dat uw zus T. wel de vluchtelingenstatus verleend werd. Het gegeven dat uw zus de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan uw asielaanvraag niet positief beïnvloeden. Een asielaanvraag wordt immers beoordeeld op zijn individuele merites, rekening houdend met alle elementen uit het dossier. De hierboven aangehaalde argumenten tonen aan dat uw asielaanvraag ongeloofwaardig is, ongeacht beschermingsnood die uw zus aan de hand van al haar persoonlijke asielmotieven aantoonde."

Verzoekers in zijn verzoekschrift aangevoerd risico op ontvoering of afrekening omdat hij de aandacht zou kunnen trekken wegens een langdurige afwezigheid in het buitenland betreft een blote bewering die niet wordt ondersteund door enige concrete elementen of gegevens. Verzoeker maakte hier evenmin melding van tijdens de persoonlijke onderhouden. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen hierdoor.

De door verzoeker in zijn aanvullende nota van 14 maart 2019 neergelegde documenten ter staving van zijn asielmotieven kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen. De Raad verwijst vooreerst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 12, nr. 6), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten relatief. Dit gegeven wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker een betalingsbewijs neerlegt van 214 euro, waarvan hij stelt dat dit gegeven werd aan een tussenpersoon in Afghanistan om de politiedocumenten (stukken 3 en 5) op te zoeken in het lokale politiekantoor. Dergelijke verklaringen geven de door verzoeker neergelegde documenten dan ook een gesolliciteerd karakter, temeer nu verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden geen melding maakte van het bestaan van deze documenten en slechts een poging ondernam om deze documenten te bekomen na de kennisgeving van de bestreden beslissing op 29 november 2017 – het door hem neergelegde betalingsbewijs dateert immers van 13 december 2017. Dat verzoeker deze documenten thans slechts in deze fase van de procedure neerlegt, zonder een verklaring te bieden waarom hij deze stukken nu pas kan voorleggen, is dan ook geheel niet aannemelijk en doet reeds, gelet op het gesolliciteerde karakter, afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten. De door verzoeker neergelegde filmpjes zijn onvoldoende om verzoekers bewering dat deze documenten in het lokale politiekantoor werden teruggevonden te staven. De Raad merkt vooreerst op dat de filmpjes van zodanig slechte kwaliteit zijn dat geenszins kan worden opgemaakt waar, wanneer en onder welke omstandigheden zij werden gemaakt. Mede gelet op de vaststelling dat privévideo's, door inscenering van locatie en omstandigheden, geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, kan op basis van deze stukken die slechts een ondersteunende bewijswaarde zouden kunnen hebben, niet worden aangenomen dat zij een bewijs vormen van de hierboven beschreven omstandigheden. De Raad merkt verder nog op dat de door verzoeker geschetste gebeurtenissen volgens de door hem neergelegde documenten plaatsvonden in 2004 en dat verzoeker verklaarde dat zij enkele dagen nadien Afghanistan zijn ontvlucht (Notities van het persoonlijk onderhoud 3, stuk 5c, p. 12-13), terwijl uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat de taskara's van zijn zussen, die volgens verzoekers verklaringen door zijn moeder werden gehaald, vermelden dat deze zijn opgemaakt in 2006 in Pul-i-Khomri (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5b, p. 2-3). Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten.

Inzake de door verzoeker neergelegde taskara merkt de Raad verder nog op dat verzoeker gedurende de procedure meermaals verklaarde dat zijn taskara in zee is gevallen tijdens zijn vlucht naar Europa (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 8; Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5c, p. 15; Notities van het persoonlijk onderhoud 3, stuk 5A, p. 3) en dat hij geen melding maakte van het bestaan van een andere taskara, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker thans een originele taskara neerlegt die opgemaakt werd in 2002. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten. Hoe dan ook merkt de Raad op dat verzoekers taskara enkel persoonsgegevens bevat die op zich niet worden betwist.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat de door hem neergelegde documenten de kans groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, in de beslissingen die uw zus H.B. (o.v. (...)) en haar man N.W. (o.v. (...)) werden toegestuurd werd vastgesteld dat zij over een dusdanig uitgebreid familiaal netwerk in Kabul beschikken en dat uw schoonbroer dermate lang in Kabul woonde dat zij zich redelijkerwijs in Kabul kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan. In de beslissing van uw schoonbroer werd het volgende opgemerkt:

Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die toen hij zes of zeven jaar oud was met zijn familie naar de stad Kabul verhuisde (CGVS 5/5/2017 p.3). Vervolgens woonde u in de stad Kabul tot u 23 jaar oud was (CGVS 5/5/2017 p.7). Niet alleen kan Kabul gezien uw lange verblijf in deze stad beschouwd worden als uw feitelijke plaats van herkomst in Afghanistan ook blijkt zo goed als uw gehele familie in de hoofdstad te wonen. Niet alleen uw dichte familie zoals uw moeder, uw twee broers en uw twee zussen met hun gezinnen, maar ook uw verdere familie zoals ooms en tantes wonen allen in Kabul (CGVS 5/5/2017 p.7,8; CGVS 24/10/2017 p.2, 10-11). Met uw familieleden in Kabul heeft u vanuit België zowel telefonisch als via Facebook contact (CGVS 5/5/2017 p.7). Uw verklaring dat uw contact met bepaalde familieleden afgesprongen of verminderd is omwille van de moord op A., kan gezien de bedrieglijkheid van uw asielrelaas niet aanvaard worden. Er moet derhalve besloten worden dat u over een zeer uitgebreid familienetwerk in Kabul beschikt. Naast uw eigen familiale netwerk blijkt ook uw echtgenote een tante met haar gezin in Kabul te hebben (CGVS B. 24/10/2017 p.4-5)). Op basis van uw eigen jarenlange verblijf in Kabul en uw zeer uitgebreide familienetwerk moet besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan redelijkerwijs met uw gezin kan vestigen in de stad Kabul. Naast de hierboven bedrieglijk gevonden vrees omwille van de moord op A. werpt u zelf geen hinderpalen op voor uw terugkeer naar Kabul (CGVS 27/10/2017 p.10).

Bij terugkeer naar Afghanistan kan u op uw zus en schoonbroer en hun zeer sterke familienetwerk steunen om uw leven in Kabul op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, een dertigjarige man, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en als illegale Afghaan in Iran een inkomen te verdienen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS1 p. 3,13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daarna wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Kabul en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder gaat hij niet concreet in op de persoonlijke omstandigheden die hem zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP